

עפ"א 8885/03/16 - אברהים עבד אל רחמאן נגד הועדה המחוזית לתכנון ובנייה - מחוז צפון, ועדה מקומית לתכנון ובנייה שפלת הגליל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 8885-03-16 עבד אל רחמאן נ' הועדה המחוזית לתכנון ובנייה - מחוז צפון ואח'

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל

המערער אברהים עבד אל רחמאן

נגד

המשיבות

1. הועדה המחוזית לתכנון ובנייה - מחוז צפון

2. ועדה מקומית לתכנון ובנייה שפלת הגליל

פסק דין

הערעור

1. לפניי ערעור על פסק הדין שניתן ביום 1/2/2016, בתיק בב"נ 26562-03-13 בבימ"ש השלום בעכו, על ידי כבוד השופט אברהם בולוס (להלן: "**פסק הדין**"), במסגרתו דחה בימ"ש קמא את בקשת המערער להורות על עיכוב צו הריסה מנהלי (להלן: "**צו ההריסה**" או "**הצו**"), אשר הוצא על ידי הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה, מחוז הצפון (להלן: "**הוועדה**").

הצו מתייחס לבנייה שבנה המערער על מקרקעין המצויים מצפון ליישוב כאבול והידועים כחלקות 31, 32, 33 בגוש 19613 (להלן: "**המקרקעין**"), שייעודם חקלאי. הבנייה, שנבנתה ללא היתר, משמשת כגן אירועים. הצו הוצא, ביום 18/2/2013, על ידי הממונה על המחוז ויו"ר הוועדה, מכוח סמכותו על פי סעיף 238א(ב1) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**החוק**").

2. ביום 20/9/2014 נדחתה בקשת המערער לביטול צו ההריסה והצו הפך חלוט. בהמשך, הוגשו בקשות למתן אורכה לביצועו ומפעם לפעם ניתנו, בהסכמת המשיבה, אורכות לביצועו.

ביום 23/11/2015 הוגשה בקשה נוספת למתן אורכה לביצוע הצו, עד ליום 30/1/2016. לבקשה זו סירבה המשיבה וההחלטה שניתנה בה, אשר דחתה את הבקשה, היא ההחלטה מושא ערעור זה.

תמצית החלטת בימ"ש קמא

3. במסגרת הדיון בבימ"ש קמא, נוכח טיעוני ב"כ המערער בדבר התקדמות ההליכים לקבלת היתר, הציע בימ"ש קמא למשיבה ליתן למערערת אורכה אחרונה לקידום הליך ההכשרה הנטען וזאת - עד ליום 28/1/16. בהתאם - נדחה הדיון למועד זה.

ביום הדיון (28/1/16) הסתבר לבימ"ש קמא כי, בניגוד לדברי ב"כ המערער בדיון הקודם, התוכנית והבקשה עמוד 1

להכשרת המבנה הוגשו על ידי המערער רק יום לפני הדיון הנדחה, היינו - ביום 27/1/16.

4. בימ"ש קמא שמע השלמת טיעונים מפי ב"כ הצדדים וציין, בתחילת החלטתו, כי הדיון בבקשה מתייתר, למעשה, שכן המערער הגיש בקשה למתן אורכה עד ליום 30/1/16, מועד אשר חלף.

בימ"ש קמא ציין, עוד, כי דין הבקשה דחייה מאחר שהיא הוגשה בשיהוי קיצוני ובחוסר ניקיון כפיים, שכן התברר כי טענות המערער, שעמדו ביסוד הבקשה, אינן נכונות וכי הבקשה להכשרת הבנייה הוגשה רק יום לפני הדיון האחרון, ולא כנטען בבקשה.

לגופו של עניין קבע בימ"ש קמא, כי התוצאה לה מייחל המערער רחוקה ואינה נראית באופק וכי גם משום כך יש לדחות את הבקשה. בימ"ש קמא הדגיש, כי קבלת הבקשה תחתור תחת תכליתו של צו ההריסה וכי אין לתת לכך יד.

5. עם הגשת הערעור לבימ"ש זה, הגיש המבקש בקשה לבימ"ש זה, בה ביקש לעכב את ביצוע הצו עד למתן פסק דין בערעור זה. בהחלטתו מיום 4/3/16 קיבל כב' השופט פיש את הבקשה והורה כמבוקש בה.

טענות המערער

6. בערעורו מנסה המערער לשכנעני, כי מאז שנדחתה הבקשה לביטול הצו השתנו העובדות והנסיבות, באופן המצדיק קבלת הערעור ועיכוב נוסף של ביצוע הצו, על מנת לאפשר לו להכשיר את הבנייה.

נטען, כי המועצה המקומית קיבלה אישור לתוכנית המתייחסת ל- 450 דונם בתחום הכפר כאבול, אישור אשר יאפשר הכשרת הבנייה מושא הצו וכי ביום 3/2/16 הגיש המערער, לוועדה המחוזית, את התוכנית להכשרת הבנייה (היא התוכנית שהוגשה ביום 27/1/16 לוועדה המקומית).

עוד נטען, כי ביום 2/3/16 התקיים דיון במועצה הארצית, במסגרתה אושרה התכנית, אשר כוללת גם את המקרקעין הנדונים.

7. המערער טוען שהוא הרס חלק מהבנייה ושגם נוכח אישור התוכנית, ביצוע הצו אינו דרוש עוד "לשם מניעת עובדה מוגמרת", כדרישת סעיף 238א(ח) לחוק הקובע, כי: **"לא יבטל ולא יתלה בית המשפט צו הריסה מינהלי, אלא אם כן הוכח לו שהבניה שבגללה ניתן הצו בוצעה כדין או שביצוע הצו אינו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת"**. לשיטת ב"כ המערער, במצבה הנוכחי של הבנייה (לאחר שחלקה נהרס על ידי המערער) לא ניתן לעשות שימוש במקרקעין ולכן ביצוע הצו אינו דרוש, כיום, לשם מניעת עובדה מוגמרת.

לטענתו, גם בשל כך וגם משום שהריסת החלק הנותר תפגע באופן בלתי מידתי בזכות הקניין שלו, היה על בימ"ש קמא להתלות את ביצוע הצו.

ב"כ המערער מסכים, כי ביום 20/9/16, הוא מועד מתן ההחלטה שדחתה את הבקשה לביטול הצו, מִאֲזֵן הזכויות והאינטרסים נטה לטובת הרשות אך, לטענתו, הפעולות שנעשו מאז ואישור התוכנית חוללו שינוי בִּמְאֲזֵן זה, באופן שהאינטרס הציבורי לא ייפגע מעיכוב ביצוע הצו.

לחילופין מבקש המערער כי אקבע, שנוכח ההריסה החלקית שביצע, מתייתר ביצוע הצו.

הדיון שהתקיים בפני

8. בדיון שהתקיים בפני ביום 8/3/16, אליו התייצב, מיוזמתו, גם ראש מועצת כאבול, הפנה ב"כ המערער אל ישיבת המועצה הארצית שהתקיימה ביום 1/3/16 וטען, כי סעיף 1א6 לתוכנית מתייחס למקרקעין הנדונים - למתחם המסומן בצהוב מקווקו, בתצלום אוויר שהוגש על ידו.

לאחר שהערתי, כי לא הוגשה בקשה להבאת ראיות נוספות וכי עניין זה צריך היה לבוא בפני בימ"ש קמא, ביקש ב"כ המערער, שאחזיר את הדיון לבימ"ש קמא, על מנת שהראיות תוצגנה שם.

9. ב"כ המשיבה טען, מנגד, כי מדובר במקרה חמור, כי לגבי ארבעה מבנים נוספים שנבנו באותו מתחם (על ידי אחרים), כבר הוגשו כתבי אישום וכי גם נגד המערער הוגש כתב אישום בגין הבנייה שבנה לאחר הוצאת הצו. עוד הפנה לכך, שחלקו הארי של המבנה, נבנה על ידי המערער לאחר הוצאת הצו. כתב האישום נגד המערער הוגש על ידי הוועדה המקומית בתחילת שנת 2014 (לאחר אורכות שניתנו לו לביצוע הצו). המערער הורשע, שם, אך טרם נשמעו טיעונים לעונש.

10. בהתייחס לתכנית שהוגשה טען ב"כ המשיבה, כי אנו נמצאים בתחילתו של הליך מורכב, שדורש שינוי תכנית מתאר ארצית, אישור תכנית מתאר מחוזית ולאחר מכן, הוצאת תכנית מתאר מפורטת, שרק לאחריה ניתן יהיה להגיש בקשה להיתר. לדבריו, מדובר בהליך שיארך שנים, כך שמקרה זה אף אינו מתקרב לנסיבות שנקבעו בפסיקה, כמצדיקות עיכוב ביצוע.

עוד טען, כי המערער אינו נקי כפיים גם בעצם הבנייה וגם בהליך הספציפי הזה, כפי שצוין על ידי בימ"ש קמא.

11. ב"כ המשיבה הגיש (בין היתר) תעודת עובד ציבור, מיום 20.3.13, לגבי המצב התכנוני, נכון לאותו מועד (מסומנת "ה"), אשר הוגשה לבית משפט קמא וכן אסופה של כתבי אישום שהוגשה בהתייחס למבנים שנבנו באזור (מסומנת "ו").

נטען, כי הפירוק העיקרי, שבוצע בימים האחרונים, בוצע במבנה שכלל לא היה קיים במרץ 2013, הוא המועד בו הודבק הצו וכי בימים האחרונים בוצע פירוק חלקי של אחד הבניינים שבצו.

לטענת ב"כ המשיבה, בנסיבות אלה אין שום הצדקה לעיכובים נוספים של ביצוע הצו ובוודאי שאין שום אופק תכנוני, המצדיק עיכוב כלשהו, מה גם שלא הוגש לבימ"ש קמא תצהיר של איש מקצוע לפיו קיים סיכוי סביר לקבלת היתר.

12. ב"כ המשיבה ביקש, בדיון, להגיש תמונות של הבנייה. בשל התנגדות ב"כ המערער להגשתן, ככל שלא הוגשו לבימ"ש קמא, הזמנתי את תיק קמא ונוכחתי לדעת, כי כל התמונות שצורפו לדו"ח "עדכון ביקור באתר" שנערך ביום 25/2/16 (מסומן על ידי באות "ד") הוגשו לבימ"ש קמא וכי בתיק בימ"ש קמא מצויות תמונות נוספות, הממחישות את הבנייה שבנה המערער לאחר הוצאת הצו. שלוש התמונות הנושאות תאריך 18/3/2013, לא הוגשו לבימ"ש קמא.

ב"כ המערער טען, כי לאחר החלטת בימ"ש קמא מיום 20.9.14 לא הייתה כל בנייה נוספת והפנה לתמונות שהוא צילם בשטח יום לפני הדיון.

בין כך ובין כך, ממילא אין כל מקום לערוך בירור, בערכאה זו, בשאלה מה בדיוק נבנה לפני הצו ומה נבנה לאחריו. אלה קביעות עובדתיות המסורות לערכאה הדיונית.

13. ב"כ המערער טען בפניי, כי בטרם יטען ב"כ המשיבה, כי אין אופק תכנוני, היה עליו להתייעץ עם הוועדה המחוזית, שכן לאחר החלטה 592 של המועצה מיום 1.3.16, נפתח למבקש פתח, להגיש בקשה לשימוש חורג, למשך חמש השנים הקרובות, עד אשר תאושר התב"ע שהגיש.

ב"כ המערער העלה בפניי שאלה משפטית, שלא הועלתה בדיון בפני בימ"ש קמא, והיא - האם במקרה בו השתנו נסיבות לאחר שניתן ואושר צו הריסה מינהלי, חייבת הרשות לבחון, טרם ביצוע הצו, אם ביצוע הצו עדיין דרוש למניעת עובדה מוגמרת או שמא בשל שינוי הנסיבות, מחויבת הרשות לעכב את הצו, מטעמים של "חובת ההגנות".

ב"כ המשיבה השיב לטענה זו ואמר, כי שינוי נסיבות נבחן בעת אישור הצו ולא ביום בו הצו מאושר ולא בשלב מאוחר יותר ועל אחת כמה וכמה, לא במצב בו המערער השלים את הבנייה לאחר הוצאת הצו.

14. ב"כ המשיבה ביקש, כי ככל שאדחה את הערעור, אתן למדינה פרק זמן של חודשיים ממועד ההחלטה לשם ביצוע צו ההריסה.

ב"כ המערער ביקש, מצדו, כי ככל שאדחה את הערעור, אתן עיכוב ביצוע למשך 72 שעות כדי לאפשר לו להיערך להגשת בר"ע לבית המשפט העליון.

15. בסיום הדיון אפשרתי לב"כ המערער להגיש פסיקה, עד למחרת יום הדיון ולב"כ המשיבה להגיב לכך בתוך יום נוסף. ב"כ המערער הגיש פסיקה רק ביום 16/3/16 (ולאחר מכן הסביר שהגישה, קודם לכן, תחת מספר תיק שגוי). בהחלטתי מאותו יום אפשרתי למשיבה להגיש תגובתה עד ליום 25/3/16 וזו הוגשה ביום 24/3/16.

ב"כ המערער הפנה לפסיקה הנוגעת לשינוי נסיבות [עש"א (מחוזי חיפה) 13877-04-09 **קיסרי ואח' נ' שלומוב** ו- ע"א 1769/04 **אירית אורן נ' רן כהן**], אך פסקי דין אלה עוסקים בעניינים אחרים ובמצבים אחרים, שאינם דומים למקרה דנן.

עוד הפנה ב"כ המערער לפסיקה בדבר חזרת רשות שלטונית מהבטחה - על פיה חייבת הרשות להצביע על שינוי נסיבות המצדיק חזרה מהבטחה שלטונית או ממעשה מינהלי מוגמר וביקש ללמוד ממנה גזירה שווה לענייננו. לדבריו, כפי ששינוי נסיבות מאפשר לרשות לחזור בה מהבטחה שלטונית, כך שינוי נסיבות מטיל חובה על הרשות לבחון מחדש את החלטתה בדבר הוצאת צו הריסה מינהלי וגם ביהמ"ש צריך לבחון את הנסיבות שהשתנו ולבחון על פי כך את חוקיות הצו.

כמו כן חזר ב"כ המערער על בקשתו להחזיר את הדיון לבימ"ש קמא על מנת שישמע ראיות בדבר שינוי הנסיבות ולאור כך, יבחן את החלטתו מחדש, תוך שהוא מפנה לפסיקה בעניין החזרת דיון לערכאה הדיונית.

16. בתגובתו לפסיקה שהמציא ב"כ המערער ולטיעונו במסגרת זו, טען ב"כ המשיבה, כי לא הוגש ולו פסק דין אחד, שיש בו כדי להצדיק עיכוב ביצוע הצו. ב"כ המשיבה מדגיש, כי בקשת ב"כ המערער, בסיום הדיון, הייתה לאפשר לו להגיש פסיקה לפיה, במצב התכנוני הקיים כיום, יש לעכב ביצוע, אך, למעשה, הגיש פסיקה אחרת לגמרי.

ב"כ המשיבה מפנה לתקנה **2(ג) לתקנות התכנון והבנייה (סדרי דין בבקשות לעניין צו הריסה מנהלי) תש"ע-2010** ומדגיש, שוב, כי בכל מקרה, טענה בדבר שינוי נסיבות המביא לכך שקיים אופק תכנוני, כפי שנדרש בפסיקה לשם עיכוב ביצוע, צריכה הייתה להיתמך בחו"ד ובתצהיר ואף זאת המערער לא עשה.

ב"כ המשיבה התייחס גם לחוסר ניקיון הכפיים של המערער והפנה לפסיקה, מטעמו, הן לעניין זה וכן לעניין המצבים בהם יעוכב ביצוע צו הריסה מינהלי. אוזכרה פסיקה לפיה עיכוב ביצוע יינתן, במצבים כגון דא, רק במקרה בו רישיון הבנייה נמצא בהישג יד ורק עיכוב בפורמלי, חסר משמעות, מעכב אותו באופן זמני [רע"פ 1288/04 **נימר נימר נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים** (מיום 9/3/2004)], וכן פסיקה לפיה עיכוב ביצוע צו הריסה מנהלי יינתן רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם "אך פסע מפריד בין המבקש לבין קבלת היתר בניה למבנה נשוא הצו" [ע"פ 10607/07 **שומאן נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים**], ועוד.

17. דין הערעור להידחות.

לאחר שבחנתי את כל החומר שבפניי ואת טענות הצדדים סבורה אני שאין מקום ליתן למערער עיכוב ביצוע נוסף.

18. ראשית אומר, כי צדק בימ"ש קמא בקביעתו לפיה המערער נהג בחוסר ניקיון כפיים ואף השתהה, שיהוי רב, בהתנהלותו.

סבורה אני כי מקרה זה ממחיש עד כמה יש לנהוג בזהירות בבקשות לעיכוב ביצוע צווים מינהליים, ובוודאי בעיכוב ביצוע צווים שיפוטיים. עסקינן בצו הריסה מינהלי שהוצא, לגבי בנייה ללא היתר על מקרקעין שייעודם חקלאי, לפני למעלה משלוש שנים - ביום 18/2/2013. בקשה לביטול נדחתה לפני שנה וחצי - ביום 20/9/2014, אולם עד היום, לא רק שהצו לא בוצע, אלא הבנייה הורחבה, בניגוד לצו.

תכליתו של צו ההריסה המינהלי, היא לאפשר לרשויות להתמודד, במהירות וביעילות בתופעת הבנייה הבלתי חוקית ומניעת "קביעת עובדות בשטח". מכאן נובע, כי יש לאכוף צו הריסה מינהלי, בוודאי כאשר נדחתה בקשה לביטולו, שהוגשה לבימ"ש, במהירות, בסמוך לאחר שהפך סופי. ראו: רע"פ 8655/13 - **מדינת ישראל נ' עמאר חג' יחיא**, (מיום 14/06/2015) (להלן: "**עניין יחיא**"), שם נאמר עוד:

"המהירות הנדרשת בביצועו של צו ההריסה המינהלי נובעת בראש ובראשונה מהאינטרס הציבורי המצדיק מלכתחילה את הוצאת הצו - אכיפתם של דיני התכנון והבניה "בזמן אמת" באופן שלא יאפשר עבריינות בניה באמצעות קביעת עובדות בשטח, שאם לא כן ניתן היה להסתפק בהליכים משפטיים רגילים כנגד בניה בלתי חוקית...".

"... משהוצא צו הריסה מינהלי החלטה על ביטולו או על דחיית המועד של ביצועו אינה אמורה להתקבל בנסיבות רגילות. אי-ביצוע של צו הריסה מינהלי או דחייה נמשכת של ביצועו חותרים תחת המטרה שלשמה הוא הוצא - טיפול מהיר בעבריינות בניה - ומעבירים מסר בעייתי בכל הנוגע לאכיפה ולשלטון החוק. ניתן אפוא לומר שההחלטה לעשות כן צריכה להיות מבוססת על טעמים מיוחדים".

19. אכן, במקרים שבהם חל שינוי מהותי בנסיבות, ובכלל זה במצב התכנוני באזור, ייתכן שיהיה מקום לעכב ביצוע צו הריסה מינהלי, בשל "אופק תכנוני", אך מקרים אלו יהיו חריגים. בעניין זה קבעה הפסיקה כללים ברורים, הנשענים על קרבתה של האפשרות להכשיר את הבנייה - הן קרבה במהות, היינו - האם יש סיכוי ממשי להכשיר את המבנה והן קרבה בזמן, היינו - הכשרת המבנה היא עניין של שבועות או, לכל היותר, חדשים ספורים.

הכוונה היא למצב בו, קיימת לגבי המקרקעין תכנית בנייה מאושרת, הוגשה בקשה להיתר בנייה אשר נדונה

וקבלת היתר הבנייה נמצאת בהישג יד, כלומר - מדובר בפרק זמן קצר ביותר עד שיתקבל ההיתר.

ברע"פ 3146/07 - חוסין ג'דיר נ' מדינת ישראל - הועדה המחוזית לתכנון ובניה, (מיום 12/04/2007),
נדון מקרה דומה לענייננו. גם שם בנה המבקש מבנה על קרקע חקלאית, צווה להרסו ולא הרס.

לאחר כשנה פנה בבקשה לביהמ"ש לדחיית ביצוע ההריסה, בטענה שהוא פעל לקידום תוכנית מתאר חדשה
לישוב בו הוא מתגורר, אשר תוכל להכשיר את הבנייה. בית-משפט השלום דחה את הבקשה וערעורו לביהמ"ש
המחוזי נדחה, תוך שנקבע, כי ניסיונו של המבקש להנציח את אי חוקיות הבניה בדרך של עיכוב ביצוע צו
ההריסה, מהווה שימוש לרעה בהליך. באשר לאפשרות לפיה תוכשר הבניה, ציין בית-המשפט כי תוכנית הבניה
לאזור מצויה רק בשלבים ראשונים, ולא ברור כלל אם תאושר, וגם אם תאושר לא ברור אם המבנה שהמבקש
בנה שלא כדין יתאים להוראותיה.

על ההחלטה הנ"ל הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לביהמ"ש העליון, אשר דחה את הבקשה, באמרו:

"... אין עסקינן בתכנית מתאר מאושרת ובמצב שרישיון הבנייה נמצא בהישג יד ורק עיכוב
פורמאלי מעכב את הכשרת המבנה. להיפך, מדובר בתחילתו של תהליך ארוך ומורכב, שסיכוייו
נכון לעת הזו אינם ידועים, ואפילו תאושר תכנית המתאר ותיכנס לתוקף, יהיה על המבקש
להגיש בקשה להיתר בנייה, וגם הליך זה דרכו להימשך זמן לא מבוטל. לפיכך, סבורני כי לא
נפל כל פגם בהחלטתו של בית-משפט קמא, ואין מקום להתערב באיזון שערך".

כך, למעשה, נוהג גם המערער דנן, ללא שיש בידו בסיס ממשי לטענתו, לפיה הבנייה אכן תוכשר בתוך זמן קצר.

20. זאת ועוד - בקשות לביטול צו הריסה, או לעיכוב ביצועו, יש להגיש על פי סדרי הדין שנקבעו בתקנות
התכנון והבניה (סדרי דין בבקשות לעניין צו הריסה מנהלי) תש"ע-2010 (להלן: "התקנות"),
אליהן הפנה ב"כ המשיבה, הדנות בבקשות לביטול צו, או לעיכוב ביצועו, על פי סעיף 238א' לחוק
התכנון והבניה.

תקנה 2(ג) לתקנות קובעת:

"הבקשה תיתמך בתצהיר לאימות העובדות העומדות בבסיסה; בקשה הכוללת טענות
עובדתיות, לרבות הטענה כי קיים סיכוי ממשי כי היתר הבניה יינתן בתוך פרק זמן קצר, תיתמך
גם בתצהיר של איש המקצוע המטפל בהליך הרישוי, ויצורפו אליו העתקים של כל המסמכים
הנוגעים לעניין" (ההדגשה אינה במקור).

הבקשה שהוגשה לבימ"ש קמא אינה ממלאת אחר התנאים הנ"ל. לא רק שכל טענות המערער נטענו, ללא
בסיס מקצועי - ללא תצהיר מתאים מטעם איש מקצוע, כאמור, מהמסמכים אליהם הפנה עולה, כאמור, כי
היתר הבניה (אם יינתן, בכלל) איננו נמצא בהישג יד, אלא רחוק מאד מכך.

21. באשר לטענותיו האחרות של המערער אומר, בקצרה, כי גם בהן לא מצאתי כל ממש ולאור כל האמור לעיל, אין צורך להרחיב בכך. אציין, רק, כי טענתו לפיה, בטרם ביצוע צו הריסה מינהלי, חייבת הרשות לשוב ולבחון אם ביצוע הצו עדיין דרוש "למניעת עובדה מוגמרת", נוכח שינוי נסיבות, הועלתה על ידו רק בערכאת הערעור ודי בכך כדי לדחותה.

מעבר לצריך אומר, כי בנסיבות המקרה דנן, בוודאי שאין כל ממש גם בטענה זו;

אמנם, הסמכות לתת החלטה מינהלית טומנת בחובה גם את הסמכות לשנותה או לבטלה (ראו: סעיף 15 לחוק הפרשנות), ובעניין יחיא נקבע, כי בנוגע לצו הריסה מינהלי חל כלל שונה במקצת - הסמכות לביטול או הארכת תוקפו של נתונה ליו"ר הוועדה המקומית ובמקרים בהם הוא הוציא את צו ההריסה על-פי הוראתו של יו"ר הוועדה המחוזית, עליו לקבל אישור של יו"ר הוועדה המחוזית, להארכת המועד. בנוסף, כאמור, השימוש בסמכות זו ייעשה במקרים חריגים, כאשר יש לכך הצדקה מיוחדת וכזו, ממילא, לא נמצאת במקרה זה, כפי שפורט לעיל.

יתירה מזו על פי סעיף 238א' לחוק התכנון והבניה ובוודאי לאחר שביהמ"ש דחה את הבקשה לביטול הצו ולמעשה - אישר את צו ההריסה, כל בקשה לדחיית מועד ביצוע הצו צריכה להיות מופנית לביהמ"ש. כך, למעשה פעל המערער, בפנותו אל בית המשפט, שוב ושוב, בבקשות לעיכוב ביצוע הצו. משכך, ושעה שבקשותיו נדחו, לא ניתן "לחזור לאחור", לסמכות הרשות המנהלית.

22. עוד אעיר, כי ההשוואות שערך המערער, במסגרת הודעתו בדבר המצאת פסיקה, כמפורט לעיל, בנוגע למקרים אחרים, או ההיקשים שהוא מבקש להקיש ממקרים אחרים, אינם ממין העניין, בוודאי ובוודאי לא בנסיבות מקרה זה, כפי שפורטו לעיל, ואינני רואה צורך להאריך בעניין זה.

23. לפני סיום לא למותר להפנות אל דברי כבוד השופט רובינשטיין בע"פ 563/14 יניב נ' עיריית תל אביב (2.2.2014) שם אמר:

"בניה ללא היתר, הייתה מכבר לחזון נפרץ במחוזותינו, ורבים המבקשים להכשיר את השרץ לאחר פתיחת הליך פלילי. הוראות החוק אינן בגדר 'המלצה', בבחינת כל הרוצה יבוא ויקיימן, וכל החפץ ירמסן [...] אכן זכותו של כל אדם לנסות להעביר את רוע הגזירה השיפוטית, אך חובתו של בית המשפט לומר, במקרה המתאים, עד כאן [...] דומה שאין ספק כי המדובר בניסיון למשוך הליכים בתקווה שבמועד עתידי תבוא בשורה ותוכשר הבניה הבלתי חוקית, שעל אי חוקיותה אין חולק. המערער עושה שימוש בפתחים שפתח לו הדין, מתוך הנחה שטחנות הצדק טוחנות לאט ובינתיים אולי רווח והצלחה יעמדו ממקום אחר...".

התוצאה

23. נוכח כל האמור לעיל אני דוחה את הערעור ומורה כי צו ההריסה נותר על כנו והוא תקף מהיום.

אינני מוצאת מקום לעכב את ביצוע הצו.

המשיבה רשאית לבצע את הצו בתוך 90 ימים מהיום.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשע"ו, 28 מרץ 2016, בהעדר
הצדדים.